

[Arne Melchior]

af, at der ikke er nogen forskelle i amerikansk og vesteuropæisk vurdering af situationens alvor, og om kontinuiteten og fastheden i de nordiske NATO-landes, altså Norges og Danmarks, sikkerhedspolitik, og jeg opfordrer befolkningen til at gøre udenrigsministerens ord til sine egne. Man kan ikke køre på frihjul, når det gælder friheden.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Når VS ikke har ønsket at være medspørgere til denne forespørgsel om eventuelle regeringsinitiativer på baggrund af Sovjets invasion i Afghanistan, skyldes det ikke, at vi ikke mener, det er vigtigt at diskutere sikkerhedspolitik, men derimod forespørgsels formulering, der lægger op til, at det især er Sovjets invasion i Afghanistan, der gør det nødvendigt overhovedet at diskutere sikkerhedspolitik, og at forespørgsels formulering indirekte peger på, at svaret på denne situation er yderligere militær opbygning. Efter at have hørt de fleste af de politiske ordførere udtale sig om dette spørgsmål er jeg da også blevet bekræftet i, at vi gjorde godt i at holde fingrene væk fra at være medspørgere.

VS tager skarpt afstand fra de kræfter, der kræver øget oprustning, og som på hyklerisk vis sidestiller dette med den danske befolknings sikkerhed.

VS har fordømt den sovjetiske invasion. Det, der foregik, var slet og ret et militært kup. Det var ikke de afghanske bønder og arbejdere, der bad russerne om at intervenere, og der var ikke nogen folkelig opbakning af den ene afghanske leder mod den anden.

For det store flertal i denne sal har den afghanske befolknings ønsker imidlertid ikke haft nogen som helst betydning. Hvad befolkningen i Afghanistan mener, rager dem ganske enkelt en høstblomst, medmindre det kan bruges som retfærdiggørelse for at kræve mere militær og er anvendeligt til at oppiske en koldkrigsstemning, der kan få arbejderklassen til at acceptere denne politik. De samme kræfter ville have fordømt enhver form for sovjetisk militær støtte lige så stærkt, selv om den havde været ønsket af den afghanske befolkning i en kamp mod en korrupt diktator. Ja, formodentlig ville hysteriet have været endnu større, fordi en virkelig opbakning ville have været en større trus-

sel mod Vestens økonomiske og strategiske interesser i Mellemøsten.

Det er præcis her, kernen i såkaldt dansk sikkerhedspolitik ligger begravet. Dansk medlemskab af NATO og af EF og dansk udenrigspolitik tjener med hver sin funktion opretholdelsen af det kapitalistiske system og Vestens fortsatte overherredømme på verdensplan.

Selv om denne forespørgsel er stillet til udenrigsministeren, kan den førte udenrigs- og militærpolitik ikke adskilles fra den indenlandske økonomiske politik. De foreløbige resultater af denne politik kender vi til hudløshed, og det kan i hvert fald konstateres, at hverken arbejdsløsheden eller indkomstpolitikken har været med til at øge den almindelige danske lønarbejders sikkerhed; tværtimod er usikkerheden over for fremtiden blevet større.

I denne situation stiller de borgerlige sig så op og kræver øgede bevillinger til militæret, ja, regeringen er for den sags skyld ikke meget bedre. Den nulprocentsløsning, socialdemokratiet i starten slog til lyd for, betyder jo ikke nogen som helst nedrustning eller afmilitarisering, og under alle omstændigheder ligger den største fare ikke i, om der bliver tale om en 0 eller en 3 pct.s løsning, men derimod i den øgede NATO-integration og i udbygningen af de militære faciliteter, der skal modtage amerikanske tropper.

Selv om der gøres store armsving for at retfærdiggøre denne politik med den øgede internationale konflikt på grund af Sovjets invasion i Afghanistan, har dansk forsvarspolitik ikke meget med denne situation at gøre. Forsvarsministeren har jo ikke engang forsøgt at skjule, at den øgede NATO-integration er af gammel dato, men tværtimod forsøgt at legitimere det sidste års nye oplysninger med, at der var tale om en politik, der skam er blevet ført siden 1973. Men så må man i hvert fald konstatere, at regeringen siger ét og gør noget andet.

Det har i årevis været erklæret dansk sikkerhedspolitik, at man var imod a-våben på dansk jord, at man gik ind for at mindske spredningen af a-våben, men trods stor utilfredshed i befolkningen sanktionerede regeringen alligevel i december 1979, at der skulle udstationeres over 500 nye atomraketter i Vesteuropa, og så krydrede man det med en eller anden vattet erklæring om, at man lige